

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **T. H. P.**, nar. X, st. přísl. Vietnamská socialistická republika, tč. bytem X, zastoupené Mgr. Andreou Urban Jarabicovou, advokátkou, sídlem Brunclíkova 1823/4, 160 00 Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2014, č.j.: OAM-14/LE-LE05-LE05-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „azylový zákon“), s tím, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) citovaného zákona, jelikož žalobkyně, přestože podala žádost opakovaně, neuvedla nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Žalobkyně je přesvědčená, že návrat bez peněz do země původu za situace, kdy má ve Vietnamu nesplacené vysoké dluhy, bude znamenat porušení jejího práva na život garantovaného čl. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť v případě nesplacení dluhů dojde k její fyzické likvidaci. Dodává, že žalovaný přehlédl v napadeném rozhodnutí

fakt, že se její životní situace od okamžiku podání minulé žádosti o udělení mezinárodní ochrany podstatně zhoršila. Upozorňuje především na nemožnost vydělávat peníze z důvodu ilegálního pobytu na území ČR a dále na prodělaný potrat a následné zajištění policií a pobyt ve vězení.

Žalobkyně připomíná, že žalovaný se vůbec nezabýval faktem, že od podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uběhly již 4 roky a situace z roku 2010 je pro nynější okolnosti jejího případu nepřiléhavá. Dle názoru žalobkyně tudíž žalovaný při svém rozhodování nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), čímž porušil § 3 zmíněného zákona.

Žalobkyně dále namítá, že žalovaný zcela přehlédl ustanovení § 2 odst. 9 azylového zákona, dle kterého je původcem pronásledování nebo vážné újmy státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobkyně znovu upozorňuje, že jí bylo v zemi původu vyhrožováno fyzickým násilím a nyní jí hrozí dokonce smrt. Na policii se dle svých slov neobrátila, protože nemá na rozdíl od svých věřitelů prostředky, kterými by byla schopna „motivovat“ vyšetřovatele. Dodává zároveň, že se nemůže přestěhovat ani do jiné části Vietnamu, protože k tomuto kroku je nutné povolení, které by neobdržela a bez něj by měla problémy např. při nalezení práce.

Žalobkyně se domnívá, že žalovaný při hodnocení podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, nevěnoval náležitou pozornost novým tvrzením žalobkyně, v důsledku čehož nesprávně posoudil její žádost o udělení mezinárodní ochrany, když ji bez meritorního rozhodnutí označil za nepřipustnou a řízení zastavil.

Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a nesouhlasí s názorem, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné.

Žalovaný uvádí, že žalobkyně podala opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 1. 2014 a fakticky v ní zopakovala shodné důvody jejího podání jako v žádosti ze dne 8. 10. 2010.

Žalovaný má za to, že postup, kdy řízení o uvedené pozdější žádosti zastavil z důvodu její nepřipustnosti je zcela v souladu s ustanoveními § 10a písm. e) a § 25 písm. i) azylového zákona. Žalobkyně v opakovaném řízení neuvedla žádné nové skutečnosti, které by nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany již v předešlém řízení.

K námitkám žalobkyně žalovaný uvádí, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Uvádí, že jako podklad k rozhodnutí využil kromě samotné žádosti též informace shromážděné v průběhu prvního azylového řízení vedeného pod č.j. OAM-233/LE-PA03-2010 a dále informace, které sesbíral v řízení novém ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, přičemž dále uvádí jejich výčet. Dodává, že veškeré zmíněné informace jsou součástí spisového materiálu a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu poskytl žalobkyni dne 16. 1. 2014 možnost seznámit se s uvedenými informacemi.

Žalovaný trvá na zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu

správního řízení uvedla a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro vydání rozhodnutí. Právě v důsledku uvedeného postupu dospěl k závěru, že všechny skutečnosti tvrzené žalobkyní byly posouzeny již v předchozím řízení, a žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, které by nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterým je vázán a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že žalobkyně přicestovala do České republiky poprvé v září roku 2010, poté co se z Vietnamu přepravila letecky do Ruska a odtud ilegálně kamionem až do České republiky. Dne 8. 10. 2010 požádala o udělení mezinárodní ochrany. Jako hlavní důvod žádosti tehdy uvedla strach z věřitelů, u kterých má nevyrovnané dluhy. Zmíněná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla rozhodnutím čj. OAM-233/LE-PA03-PA03-2010 zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. f) azylového zákona.

Dne 16. 1. 2014 podala žalobkyně novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

V projednávaném případě byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřijatelnou dle § 10a písm. e) azylového zákona a řízení o ní bylo zastaveno.

Podle § 10a písm. e) azylového zákona „*žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“ Druhou podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005 čj. 4Azs 151/2005-86: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

Aby žalovaný mohl zjištěný skutkový stav kvalifikovat na základě již několikrát zmiňovaného a pro posuzovanou věc klíčového ustanovení § 10a písm. e) azylového zákona, muselo by dojít k tomu, že žalobkyně buď nové skutečnosti neuvedla, nebo uvedla pouze skutečnosti takové, které nebyly v předchozím řízení zkoumány, aniž na tom on nesl jakoukoliv vinu.

Obsah správního spisu je podle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí, tedy že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, které bez jejího vlastního zavinění nemohly být zkoumány v rámci předchozího řízení, které bylo pravomocně ukončeno. Soud sdílí názor žalovaného, že žalobkyně v nové žádosti neuvedla žádné nové skutečnosti, které by nebyly součástí již její první žádosti v roce 2010. Žalobkyně se proto mylí, pokud se domnívá, že je za novou skutečnost možno považovat to, že se postupem času zvýšil její dluh v zemi původu a věřitelé, z jejichž strany jí údajně hrozilo nebezpečí již v roce 2010, jsou nyní v hrozbách důraznější, než tomu bylo v předcházejícím řízení. Z hlediska azylového zákona jde o důvod identický s tím, jaký uváděla v žádosti z roku 2010.

Žalovaný neopomněl zhodnotit ani fakt, že se žádosti žalobkyně podané s odstupem tří let zcela rozcházejí ohledně tvrzení, zda má či nemá ve Vietnamu rodinu, ke které by se mohla vrátit. Zatímco v první žádosti z roku 2010 žalobkyně uvedla, že má ve Vietnamu matku, sestru a děti, které zamýšlí svou práci zde žít, v žádosti nové existenci zmíněných osob popřela a požadovala nové posouzení její žádosti s ohledem právě na tuto skutečnost. Odhlédne-li soud od nedůvěryhodnosti, která na osobu žalobkyně v důsledku výrazných rozporů ve výpovědi nutně dopadá, žalobkyně mohla a měla neexistenci jakéhokoliv zázemí ve Vietnamu uvést již při podání 1. žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pokud tuto situaci považovala za závažný důvod k podání žádosti.

V daném případě lze přisvědčit žalovanému, že žalobkyně ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla v zásadě totožné důvody jako v předchozí žádosti a na tomto závěru nic nemění ani fakt, že žádosti dělí časový odstup více než tři let. Žalovaný při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci tak, jak mu ukládá § 3 správního řádu.

Z napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, že žalovaný neopomněl posoudit, zda ve Vietnamu nedošlo k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, přičemž dospěl spíše k závěru opačnému, a sice že se tamní politické a bezpečnostní poměry a sociální a ekonomické podmínky obyvatel oproti roku 2010 postupně zlepšují. Žalovaný tudíž naplnil veškeré náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Jelikož soud přisvědčil postupu žalovaného, který opakovanou žádost žalobkyně meritorně neposuzoval, nemůže jako důvodnou uznat ani námitku, že by žalovaný zcela přehlédl ustanovení § 2 odst. 9 azylového zákona. Zastavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat.

Lze uzavřít, že jelikož soud posoudil námitky žalobkyně jako nedůvodné, ztotožňuje se závěrem žalovaného, který ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) azylového zákona.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. srpna 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová